

Αριθμός απόφασης: 6513 / 2024

(Αριθμός κατάθεσης έφεσης: 44708/2543/2020)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ – ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή Ιωάννη Αγγελόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου και από τη γραμματέα Άννα Γκούντα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 3/11/2023, για να δικάσει την έφεση με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 44708/2543/8-7-2020 μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» (Ο.Τ.Ε.), που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, επί της Λεωφόρου Κηφισίας 99 και εκπροσωπείται νόμιμα (ΑΦΜ 094019245), που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Παναγιώτη Ηλιοπιερέα-Πιερράκου (ΑΜ ΔΣΑ 21847), με δήλωσή του, κατ' άρθρον 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ: [REDACTED]

[REDACTED]
παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου Δήμητρας Κουφογιάννη (ΑΜ ΔΣΑ 23607), μέλους της δικηγορικής εταιρίας «Κουφογιάννη Ε. Δήμητρα και Συνεργάτες Δικηγορική Εταιρία»,

με δήλωσή της, κατ' άρθρον 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, η οποία κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη, από 3/6/2020, έφεση κατά της υπ' αριθμ. 138/2018 οριστικής αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, εντός δύο ετών από τη δημοσίευσή της, που έλαβε χώρα στις 27/7/2018, εφόσον ουδείς των διαδίκων επικαλείται ούτε αποδεικνύει ότι η εκκαλούμενη απόφαση επιδόθηκε στον αντίδικό του (άρθρα 495, 499, 511, 513, 516, 517, 518, 520 παρ. 1 ΚΠολΔ). Παράβολο κατά την κατάθεση της εφέσεως δεν καταβλήθηκε (βλ. την υπ' αριθμ. 2270/137/2020 έκθεση κατάθεσης του γραμματέα του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, που είναι συνημμένη στο δικόγραφο της έφεσης, στην οποία δε γίνεται μνεία καταβολής παραβόλου) ούτε απαιτούνταν να καταβληθεί, διότι η υπόθεση αφορά περιουσιακή-εργατική διαφορά και σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 τελ. εδ. ΚΠολΔ, υποχρέωση καταβολής παραβόλου κατά την άσκηση ενδίκων μέσων δεν υφίσταται, μεταξύ άλλων, στις διαφορές από την παροχή εξαρτημένης εργασίας του άρθρου 614 αρ. 3 ΚΠολΔ. Πρέπει συνεπώς η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Με τη με αριθμό κατάθεσης 3910/419/2016 αγωγή της ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου η εφεσίβλητη, μία εκ των δύο εναγόντων της αγωγής εκείνης, ιστορούσε ότι προσελήφθη από την εναγόμενη στις 12/4/1989 με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου κατά το πενθήμερο σύστημα εβδομαδιαίας εργασίας και ότι κατά το χρονικό διάστημα από 1/1/2011 έως 31/12/2012 απασχολήθηκε ως υπάλληλος στο τμήμα πωλήσεων σε κατάσταση της εναγομένης στην Κοζάνη. Ότι καθημερινά προσέφερε τις υπηρεσίες της κάνοντας χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου εργασίας της, αφού για την εξυπηρέτηση των πελατών του καταστήματος ήταν απαραίτητη η χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή, χωρίς η εναγόμενη να της επιτρέπει να κάνει διάλειμμα δέκα πέντε λεπτών ανά δύο ώρες εργασίας, παρά τις σχετικές οχλήσεις της, κατά παράβαση των διατάξεων του Π.Δ. 398/1994, που καθιερώνει τη σχετική

υποχρέωση και κατά παράβαση της αρχής της ισότητας έναντι άλλων κατηγοριών εργαζομένων της, στους οποίους επέτρεπε να πραγματοποιούν τέτοια διαλείμματα. Και ότι συνεπεία της τακτικής αυτής της εναγομένης εργαζόταν καθημερινά χωρίς διαλείμματα επί 7 ώρες και 40 λεπτά, ήτοι για 45 λεπτά επιπλέον του συμβατικού της ωραρίου, πραγματοποιώντας 181 ώρες υπερωριακής εργασίας για καθένα από τα επίδικα έτη του προαναφερομένου χρονικού διαστήματος. Με βάση τα περιστατικά αυτά ζήτησε, κυρίως με βάση τη σύμβαση εργασίας της και επικουρικά με βάση τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 8.963,00 Ευρώ, νομιμοτόκως από το τέλος του έτους που κάθε επιμέρους ποσό κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό. Με την υπ' αριθμ. 138/2018 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, που εξεδόθη αντιμωλία των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών-εργατικών διαφορών, η αγωγή της κρίθηκε νόμιμη κατά την κύρια βάση της, ως στηριζόμενη αποκλειστικά στη σύμβαση εργασίας μεταξύ των διαδίκων μερών και στο προαναφερόμενο Π.Δ., αφού ουδεμία αναφορά περιέχεται σε αυτήν περί της επικαλούμενης υπό την ενάγουσας παραβίασης της αρχής της ισότητας και απορριπτέα ως μη νόμιμη κατά την επικουρική της βάση. Στη συνέχεια, έγινε εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσία βάσιμη και η εναγόμενη υποχρεώθηκε να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των 5.210,99 Ευρώ, νομιμοτόκως από το τέλος του έτους που κάθε επιμέρους ποσό κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό. Κατά της απόφασης αυτής παραπονεείται η εκκαλούσα-εναγόμενη για λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την παραδοχή της, ώστε να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση και να γίνει απορριφθεί η αγωγή.

Με το άρθρο 1 παρ. 1 και 2 του ΠΔ 398/1994 ("Ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας κατά την εργασία με οθόνες οπτικής απεικόνισης, σε συμμόρφωση με την οδηγία του Συμβουλίου 90/270/ΕΟΚ") ορίζεται ότι το διάταγμα αυτό καθορίζει τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας κατά την εργασία με οθόνες οπτικής απεικόνισης, όπως αυτές ορίζεται στο άρθρο 2 ότι οι διατάξεις του εφαρμόζονται σε όλες τις επιχειρήσεις, εκμεταλλεύσεις και εργασίες του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα,

ανεξαρτήτως κλάδου οικονομικής δραστηριότητας, στον οποίο κατατάσσονται, επιπλέον των γενικών διατάξεων για την υγιεινή και την ασφάλεια της εργασίας που ισχύουν κάθε φορά. Αντίστοιχα, με το άρθρο 1 παρ. 1 και 2 της ως άνω οδηγίας ορίζεται ότι η οδηγία αυτή καθορίζει τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφαλείας και υγείας για την εργασία σε εξοπλισμό με οθόνη οπτικής απεικόνισης, όπως αυτές ορίζονται στο άρθρο 2 και ότι οι διατάξεις της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ εφαρμόζονται πλήρως σε ολόκληρο τον τομέα που αναφέρεται στην παρ. 1 με την επιφύλαξη των δεσμευτικότερων ή και πιο ειδικών διατάξεων που περιέχει η οδηγία. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 2 αριθ. 3 του διατάγματος και για τους σκοπούς αυτού, νοείται ως: (α) οθόνη οπτικής απεικόνισης κάθε αλφαριθμητική ή γραφική οθόνη που αποτελεί τμήμα εξοπλισμού επεξεργασίας, αναπαραγωγής ή οπτικής παρουσίασης στοιχείων ανεξάρτητα από την χρησιμοποιούμενη μέθοδο και (β) εργαζόμενος κάθε πρόσωπο που απασχολείται από έναν εργοδότη με σχέση εργασίας, συμπεριλαμβανομένων των ασκουμένων και των μαθητευομένων, ο οποίος χρησιμοποιεί τακτικά και κατά ένα μη αμελητέο τμήμα της κανονικής του εργασίας οθόνη οπτικής απεικόνισης. Με το άρθρο 7 της Οδηγίας αυτής ορίζεται ως ελάχιστη προδιαγραφή ασφαλείας και υγείας για την εργασία αυτή ότι ο εργοδότης υποχρεούται να σχεδιάζει την δραστηριότητα του εργαζομένου, κατά τρόπο ώστε η καθημερινή εργασία σε οθόνη να διακόπτεται περιοδικά με διαλείμματα ή αλλαγές δραστηριότητας που θα περιορίζουν τον φόρτο εργασίας στην οθόνη. Η πρόβλεψη αυτή της Οδηγίας δεν αφορά σε ημερήσια άδεια, όπως αναφέρεται ειδικά στον όρο 27 της από 7-3-1990 Ε.Σ.Σ.Ε., αλλά σε ολιγόλεπτες ενδιάμεσες διακοπές της ημερήσιας εργασίας, οι οποίες μάλιστα προβλέπονται εναλλακτικά, μπορούν δηλαδή να υποκαθίστανται από αντίστοιχες ενδιάμεσες αλλαγές της δραστηριότητας του εργαζομένου σε άλλες, εκτός οθόνης, εργασίες. Αντίστοιχα, με το άρθρο 8 παρ. 1 του ως άνω ΠΔ 398/1994 και για την εφαρμογή της προαναφερθείσης διάταξης του άρθρου 7 της Οδηγίας, ορίζεται, μεταξύ άλλων: α) ότι το παρόν Π.Δ. καθορίζει τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφαλείας και υγείας, κατά την εργασία με οθόνες οπτικής απεικόνισης, όπως αυτές ορίζονται στο άρθρο 2. Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται επί πλέον των γενικών διατάξεων για την υγιεινή και ασφάλεια της εργασίας, που ισχύουν κάθε φορά, β) ότι οι διατάξεις

του παρόντος εφαρμόζονται σε όλες τις επιχειρήσεις, εκμεταλλεύσεις και εργασίες του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, ανεξαρτήτως κλάδου οικονομικής δραστηριότητας, γ) ότι για τους σκοπούς του παρόντος νοείται ως οθόνη οπτικής απεικόνισης κάθε αλφαριθμητική ή γραφική οθόνη, που αποτελεί τμήμα εξοπλισμού, επεξεργασίας, αναπαραγωγής ή οπτικής παρουσίασης στοιχείων, ανεξάρτητα από την χρησιμοποιούμενη μέθοδο, δ) ότι ο εργοδότης υποχρεούται να σχεδιάζει τη δραστηριότητα του εργαζομένου κατά τρόπο ώστε η καθημερινή εργασία σε οθόνες οπτικής απεικόνισης να διακόπτεται περιοδικά με διαλείμματα ή αλλαγές δραστηριότητας, που θα περιορίζουν τον φόρτο εργασίας στην οθόνη οπτικής απεικόνισης σύμφωνα με το παράρτημα Ι του άρθρου 11, που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του διατάγματος, ενώ στο άρθρο 4 αυτού ορίζεται αναλυτικότερα ότι: «4.1. Εφόσον δεν είναι εφικτό να οργανώνεται η εργασία με τέτοιο τρόπο ώστε φυσιολογικά να μπορεί ο εργαζόμενος να την εναλλάσσει με άλλες μορφές εργασίας, είναι χρήσιμο να εξασφαλίζονται στον εργαζόμενο διαλείμματα εργασίας ανά δίωρο, ανάλογα με το είδος της εργασίας. Σε καμιά περίπτωση τα διαλείμματα αυτά δεν πρέπει να συσσωρεύονται. 4.2. Ο χρόνος απομάκρυνσης του εργαζομένου από τη θέση εργασίας με οθόνες οπτικής απεικόνισης (είτε για διάλειμμα εργασίας είτε για αλλαγή δραστηριότητας) μπορεί να είναι έως 15 λεπτά ανά δίωρο». Από τις παραπάνω διατάξεις του ΠΔ 398/1994 και της οδηγίας 90/270/ΕΟΚ, που μεταφέρθηκε με αυτό στην εσωτερική έννομη τάξη, συνάγεται σαφώς ότι με αυτές προβλέπεται ως ελάχιστη προδιαγραφή ασφαλείας και υγείας κατά την εργασία με οθόνες οπτικής απεικόνισης η διακοπή της εργασίας αυτής είτε με αλλαγή δραστηριότητας του εργαζομένου, και μάλιστα κατά κύριο λόγο και πρωταρχικά, είτε εναλλακτικά, εφόσον δηλαδή δεν είναι εφικτή η αλλαγή αυτή, με διαλείμματα, σε κάθε δε περίπτωση ο χρόνος απομάκρυνσης του εργαζομένου από την θέση εργασίας με οθόνες οπτικής απεικόνισης μπορεί να είναι έως 15 λεπτά ανά δίωρο. Τα εν λόγω διαλείμματα πρέπει να δίδονται σε όλους τους εργαζομένους που εργάζονται μπροστά σε οθόνες οπτικής καταγραφής κατά το μισό τουλάχιστον του ωραρίου εργασίας τους (ΑΠ 1598/2012 ΤρΝομΠλ ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, η εφεσίβλητη παραπονείται με τον πρώτο λόγο έφεσης ότι εσφαλμένα η αγωγή δεν απορρίφθηκε ως αόριστη, διότι στο αγωγικό δικόγραφο δεν αναφερόταν εάν

πραγματοποιήθηκαν διαβουλεύσεις μεταξύ της διοίκησής της και της αντιπροσωπευτικότερης συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων της για τη χορήγηση των εν λόγω διαλειμμάτων ανά δύο ώρες εργασίας ούτε εάν η ενάγουσα την όχλησε προς τον σκοπό αυτό και ακόμη διότι δεν προσδιορίζεται σε ποιες κατηγορίες υπαλλήλων της επιτρέπει να πραγματοποιούν τέτοια διαλείμματα ούτε αναφέρονται ονομαστικά τέτοιοι υπάλληλοι, ώστε να διακριβωθεί εάν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας. Όπως όμως προκύπτει από το προαναφερόμενο περιεχόμενο της αγωγής, αυτή είναι επαρκώς ορισμένη, καθώς περιέχει όλα τα απαιτούμενα από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 ΚΠολΔ στοιχεία, ήτοι την κατάρτιση έγκυρης εργασιακής σύμβασης μεταξύ των διαδίκων μερών, το αντικείμενο εργασίας και το ωράριο της ενάγουσας, καθώς και ότι η εναγόμενη δεν της χορηγούσε διάλειμμα 15 λεπτών ανά δύο ώρες εργασίας. Αναφέρεται επίσης, παρά τα όσα αντίθετα διατείνεται η εκκαλούσα, ότι η εφεσίβλητη-ενάγουσα την όχλησε σχετικά για τη χορήγηση τέτοιων διαλειμμάτων, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Άλλα στοιχεία πέραν αυτών δεν απαιτούνταν να περιέχει η αγωγή για να είναι ορισμένη και ιδίως δεν απαιτούνταν να αναφέρεται εάν πραγματοποιήθηκαν διαβουλεύσεις για το ζήτημα αυτό, καθόσον το Π.Δ. 398/1994, που μετέφερε στην εσωτερική έννομη τάξη την Οδηγία 89/391/ΕΟΚ, είναι άμεσης εφαρμογής. Η δε επικαλούμενη από την εκκαλούσα ανάγκη διενέργειας τέτοιων διαπραγματεύσεων στα πλαίσια άλλης κατηγορίας εργαζομένων και συγκεκριμένα στους εργαζομένους των ΚΤΕΛ απορρέει από την υπ' αριθμ. 9/1997 Διαιτητική Απόφαση της εθνικής κλαδικής συλλογικής ρύθμισης των όρων αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων στα αστικά και υπεραστικά ΚΤΕΛ όλης της χώρας (βλ. ΑΠ 85/2013 ΤρΝομΠΛ ΝΟΜΟΣ) και δε συνεπάγεται ανάγκη διενέργειας παρόμοιων διαπραγματεύσεων και στην περίπτωση των εργαζομένων στον ΟΤΕ, όπως η ενάγουσα. Σε ό,τι αφορά εξάλλου την αιτίαση της εκκαλούσας περί αοριστίας της αγωγικής βάσης της αρχής της ισότητας, αυτή είναι απορριπτέα ως στηριζόμενη σε εσφαλμένη προϋπόθεση, καθώς η εκκαλούμενη απόφαση έκρινε ότι η αγωγή στηρίζεται κατά την κύρια βάση της αποκλειστικά στην εργασιακή σύμβαση μεταξύ των διαδίκων μερών και στο εν λόγω Π.Δ., το οποίο και εφάρμοσε, χωρίς καμία αναφορά στην αρχή της ισότητας. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο,

που δεν απέρριψε ως αόριστη την αγωγή κατά την κύρια βάση της, δεν έσφαλε και ο πρώτος λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Με τον δεύτερο λόγο έφεσης, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του, η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι εσφαλμένα δεν απερρίφθη η αγωγή ως μη νόμιμη, διότι έπρεπε να προηγηθούν σχετικές διαβουλεύσεις μεταξύ της διοίκησης της και της αντιπροσωπευτικότερης συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων της, που ουδέποτε πραγματοποιήθηκαν, διότι, κατά την αληθή έννοια του εν λόγω Π.Δ., αυτό καταλαμβάνει μόνο υπαλλήλους που εργάζονται συνεχώς μπροστά σε ηλεκτρονικό υπολογιστή χωρίς ενδιάμεσες εναλλαγές στην εργασία τους, όπως συμβαίνει στην περίπτωση της εφεσίβλητης και ακόμη διότι η εφεσίβλητη δε δικαιούταν υπερωριακής αμοιβής, αφού τα ενδιάμεσα ολιγόλεπτα διαλείμματα δε θεωρούνται πραγματικές ώρες εργασίας και δε συνυπολογίζονται στο ημερήσιο ωράριο εργασίας, ώστε να οφείλεται για αυτά αμοιβή. Σύμφωνα όμως με όσα εκτέθηκαν στα πλαίσια του πρώτου λόγου έφεσης, η διενέργεια διαβουλεύσεων δεν αποτελεί προϋπόθεση για τη γέννηση δικαιώματος χορήγησης τέτοιων διαλειμμάτων, που απορρέει απευθείας από το Π.Δ. 398/1994. Εξάλλου, το δικαίωμα αυτό γεννιέται στο πρόσωπο όσων εργαζομένων απασχολούνται με τη χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή για σημαντικό μέρος του ημερησίου ωραρίου τους, ήτοι τουλάχιστον κατά το ήμισυ του ωραρίου τους (ΑΠ 1598/2012 ό.π.). Τα δε ενδιάμεσα διαλείμματα ναι μεν δε θεωρούνται πραγματικός χρόνος εργασίας, υπό την προϋπόθεση όμως ότι χορηγούνται στον εργαζόμενο που τα δικαιούται, ενώ στην περίπτωση της εφεσίβλητης, με βάση τα ιστορούμενα στην αγωγή, δεν της χορηγούνταν διαλείμματα παρότι τα δικαιούταν και επομένως εργαζόταν κατά τη διάρκεια του χρόνου των διαλειμμάτων της, με συνέπεια τη γέννηση αξίωσής της για αντίστοιχη αμοιβή. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που έκρινε νόμιμη την αγωγή κατά την κύρια βάση της, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τον νόμο και ο δεύτερος λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Με τον τρίτο λόγο έφεσης η εκκαλούσα παραπονεείται για το ότι η εκκαλούμενη απόφαση, κατ' εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, δεν απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη, δεχόμενη ότι η εφεσίβλητη εργαζόταν συνεχώς έμπροσθεν της οθόνης υπολογιστή, αφού στην πραγματικότητα η

εργασία της ως πωλήτριας περιελάμβανε συνεχείς εναλλαγές εργασιακών καθηκόντων που δεν απαιτούσαν τη χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή, με συνέπεια να μην είναι απαραίτητο να της χορηγούνται διαλείμματα ανά δίωρο εργασίας. Από την επανεκτίμηση της υπ' αριθμ. 24/23-1-2018 ένορκης βεβαίωσης, ενώπιον του Ειρηνοδίκη Κοζάνης, της μάρτυρος της ενάγουσας - εφεσίβλητης Ευτυχίας Κρασιώτη του Ιωάννη, που ελήφθη κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήτευσης της αντιδίκου της (βλ. την υπ' αριθμ. 2773Ε'18-1-2018 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Ελένης Καπότου), της υπ' αριθμ. 71Α'13-2018 ένορκης βεβαίωσης, ενώπιον του ιδίου ως άνω Ειρηνοδίκη, του μάρτυρα της εναγομένης - εκκαλούσας Αλέξανδρου Τυριτίδη του Ιωάννη, που ελήφθη μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευσης της αντιδίκου της (βλ. την υπ' αριθμ. 2749Θ'18-2-2018 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Παναγιώτη Κουτσιβίτη) και από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, που καταρτίστηκε στις 12/4/1989, η ενάγουσα-εφεσίβλητη προσελήφθη από την εναγόμενη-εκκαλούσα ανώνυμη εταιρία τηλεπικοινωνιών ως υπάλληλος, εργαζόμενη κατά το σύστημα της πενθήμερης εβδομαδιαίας εργασίας υπό καθεστώς πλήρους απασχόλησης και αμειβόμενη με μηνιαίο μισθό. Κατά την επίδικη περίοδο από 1/1/2011 έως 31/12/2012 απασχολήθηκε ως πωλήτρια σε κατάστημα του ΟΤΕ (ΤΕΚ) στην Κοζάνη. Το δε συμβατικό ωράριο εργασίας της οριζόταν από 1/1/2011 έως 31/12/2011 σε 7 ώρες και 12 λεπτά ημερησίως και από 1/1/2012 έως 31/12/2012 σε 7 ώρες ημερησίως και περιελάμβανε ένα ενδιάμεσο διάλειμμα ενός τετάρτου της ώρας (άρθρα 38 παρ. 3 του Ν. 3522/2006 και 9 του Εσωτερικού Κανονισμού Προσωπικού ΟΤΕ, σε συνδυασμό με τις υπ' αριθμ. 402/19/13-6-2007 και 402/13/7-4-2011 Βασικές Εγκυκλίους του Διοικητικού Συμβουλίου του ΟΤΕ, οι οποίες ρύθμισαν τα θέματα ωρών εργασίας των εργαζομένων της εναγομένης εταιρείας μέσα στα πλαίσια της ανωτέρω διάταξης του ΕΚΠ-ΟΤΕ και της εκάστοτε κείμενης εργατικής νομοθεσίας - βλ. ΑΠ 782/2021 ΤρΝομΠλ ΝΟΜΟΣ). Πιο συγκεκριμένα, τα καθημερινά εργασιακά καθήκοντα της ενάγουσας

συνίσταντο στην πώληση των προϊόντων και υπηρεσιών της εναγομένης και στην αποδοχή και διεκπεραίωση αιτημάτων για νέες συνδέσεις ή για καταργήσεις, μεταφορές ή μεταβιβάσεις υφιστάμενων συνδέσεων. Για την εκτέλεση όλων των προαναφερομένων εργασιών ήταν απαραίτητη η χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή, αφού αφενός μεν η διεκπεραίωση των διαφόρων αιτημάτων προϋπέθετε την είσοδό της σε ειδικό ηλεκτρονικό πρόγραμμα της εναγομένης εταιρίας, αφετέρου δε, χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή απαιτούνταν και κατά την παρουσίαση, με σκοπό την πώληση, των διαφόρων συσκευών, τηλεφωνικών προγραμμάτων και λοιπών υπηρεσιών της εναγομένης, δεδομένου ότι, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, οι λεπτομέρειες και οι τιμές όλων αυτών των προγραμμάτων είναι ηλεκτρονικά καταχωρημένες. Σύμφωνα με τα παραπάνω, η ενάγουσα έκανε συστηματική χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή, ο οποίος αποτελούσε αναγκαίο εργαλείο της εργασίας της, καθ' όλη τη διάρκεια του ημερησίου ωραρίου της και επομένως δικαιούταν τη χορήγηση δεκαπεντάλεπτων διαλειμμάτων ανά δύο ώρες εργασίας, όπως προβλέπεται στο Π.Δ. 398/1994, τα οποία όμως η εναγομένη δεν της χορηγούσε, με συνέπεια να απασχολείται επί 45 λεπτά ημερησίως επιπλέον του συμβατικού της ωραρίου. Βέβαια, ο προϊστάμενός της στο εν λόγω κατάστημα κατέθεσε στην ένορκη βεβαίωσή του ότι η εκ μέρους της χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή εναλλασσόταν συνεχώς με διάφορες εργασίες που δεν απαιτούσαν υπολογιστή, όπως συνομιλίες με πελάτες για την προώθηση των εμπορικών προϊόντων της εναγομένης, εκτύπωση, καταχώριση και αρχειοθέτηση εγγράφων αιτημάτων πελατών και ακόμη τακτοποίηση των εμπορευμάτων στην αποθήκη, ώστε να μην απαιτείται να πραγματοποιεί τέτοια διαλείμματα (βλ. άρθρο 8 παρ. 1 του Π.Δ. 398/1994). Η κατάθεσή του όμως αυτή δε δύναται να αναιρέσει την περί των ανωτέρω κρίση του Δικαστηρίου, διότι η προώθηση τέτοιου είδους προϊόντων και υπηρεσιών εκ των πραγμάτων προϋποθέτει χρήση ηλεκτρονικών μέσων, ενώ η εκτύπωση των διαφόρων εγγράφων γινόταν από τον προσωπικό εκτυπωτή της ενάγουσας που ήταν συνδεδεμένος με τον υπολογιστή της και η καταχώρισή τους σε ντοσιέ που φύλασσε πάνω στο γραφείο της, ήτοι χωρίς απομάκρυνση από τη θέση εργασίας της, όπως μετά λόγου γνώσεως καταθέτει στην ένορκη βεβαίωσή της και η Ευτυχία Κραγιώτη του Ιωάννη,

συνάδελφος της ενάγουσας στο ίδιο κατάστημα κατά την επίδικη περίοδο. Η δε μετάβασή της στην αποθήκη για τακτοποίηση των εμπορευμάτων γινόταν με συχνότητα δύο έως τρεις φορές την εβδομάδα, το πολύ για μισή ώρα κάθε φορά, σύμφωνα με την ένορκη βεβαίωση του προϊσταμένου της, δηλαδή δεν ήταν καθημερινή και όταν πραγματοποιούνταν, είχε πολύ μικρή διάρκεια σε σχέση με το σύνολο του ημερησίου ωραρίου της. Με βάση τα παραπάνω, η ενάγουσα δικαιούταν αμοιβής για την επιπλέον του συμβατικού της ωραρίου εργασία της, την οποία δεν της κατέβαλε η εναγόμενη. Η εκκαλούμενη απόφαση, που κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα και ακολούθως επιδίκασε αμοιβή στην ενάγουσα για την αιτία αυτή, για το ύψος και τον υπολογισμό της οποίας δεν παραπονείται η εκκαλούσα, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις και ο συναφής λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Κατόπιν αυτών και μη υπάρχοντος άλλου λόγου εφέσεως, πρέπει η κρινόμενη έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να απορριφθεί κατ' ουσία. Πρέπει ακόμη να καταδικαστεί η εκκαλούσα, λόγω της ήττας της, στα αναφερόμενα στο διατακτικό δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, κατά παραδοχή του σχετικού της αιτήματος που περιέχεται στις έγγραφες προτάσεις της (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την έφεση και

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτήν κατ' ουσία.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα στα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) Ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα την... 01/07/2021... χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ
Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ... Νορ ΑΔΕΛΑΣ...
Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
..... ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΟΥΡΤΣΟΥ

